

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Knygute.lt

MARION LENNOX

Paragauti meilės

2020 spalio-gruodis

**Marion
Lennox**

**PARAGAUTI
MEILÈS**

Romanas

Versta iš Marion Lennox,
Stranded with the Secret Billionaire, 2017
© Marion Lennox, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0653-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Penelopei Hindmarš-Fert kertant dvi valstijas, visą tūkstančio dviejų šimtų kilometrų kelio atkarpą balsas nepriekaištinga anglų kalba davė tikslius nurodymus. Nuo „Už Uosto tunelio pasukite į trečią nuovažą“, Penei išvykstant iš Sidnėjaus, iki „Važiuokite du šimtus kilometrų iki kito posūkio“, jai kertant neapbrėpiamus Pietų Australijos žemės ūkio plotus. Nurodymai, tariami maloniu tonu, nekėlė abejonių.

Tiesą sakant, paskutinis posūkis įžiebė Penei nerimo. Balsas nurodė važiuoti trisdešimt kilometrų Inavaros keliu, bet sudvejojo tardamas pavadinimą. Penė irgi susvyravo. Aplink buvo gražu, vešlu ir žalia dėl neseniai nupliaupusio lietaus, tarpais buvo matyti raudonųjų eukaliptų sąvašynai. Kelias, kuriuo iki šiol važiavo, nors ir siauras, bet tvirtas, buvo naudojamas.

O štai Inavaros keliu, rodos, buvo važiuojama retai. Jis buvo nelygus ir su giliomis provėžomis.

Penės mašina tokiam nepritaikyta. Ji vairavo žavų nediduką sportinį automobilį. Rožinės spalvos. Tai buvo tėvo dovana jos sužadėtuvių proga, kad visi žinotų, jog jis pritaria šiam žingsniui.

Tačiau tai tęsėsi trumpai. O kaip kitaip – kada

tėtis buvo ja patenkintas ilgą laiką? Šiuo metu ji kaip tik elgėsi ne taip, kaip turėtų.

Ji privažiavo upelio brastą. Šiaurėje ilgai nesiliovė liję. Penė girdėjo orų prognozę per radiją, bet nelabai paisė. Paprastai išdžiūvusi upelio vaga dabar buvo vandeninga. Ji išlipo iš automobilio, nusiavė rožines basutes ir perbrido, norėdama nustatyti gylį.

Samsonas tokių rūpesčių neturėjo. Jos mažas baltas pudelis stovėjo ant galinės sėdynės ir inkštė, o ir pati Penė jautėsi panašiai.

- Nieko tokio, - pasakė ji Samsonui. - Pažvelk, man tik iki čiurnų, o maloni palydovinės navigacijos ponia tvirtina, kad čia trumpiausias kelias į Melio Užkampį.

Samsonas nesiliovė unkštęs, bet Penė sėdo prie vairo ir ėmė ryžtingai vairuoti automobiliuką per vandenį. Dugnas buvo akmenuotas. Jis atrodė tvirtas, o vanduo vos siekė ligi pusės padangų. Kol kas viskas gerai.

Tačiau nerimas augo.

Ji suskaičiavo - pasiekti Melio Užkampį prireiks daugiausia dviejų valandų, bet jau buvo ketvirta popiet, o priekyje plytintis kelias atrodė panašus į kliūčių ruožą.

- Iš bėdos miegosime automobilyje, - pareiškė

ji Samsonui. – Pratinšimės prie blogiausio, tiesa?

Samsonas vėl suinkštė, bet Penė anaipol. Inkščioti nebe laikas.

– Melio Užkampi, aš atvykstu, – sumurmėjo ji. – Jokie potvyniai neprivers manęs pasukti atgal.

Metas Frazeris buvo savo likimo kalvis. Nepasikliovė sėkme. Ši kažkada iškrėtė jam piktą pokštą, ir nuo tada vyras ja nebesipatikėjo.

Kai Metas buvo dvylikos, jo motina pas ūkininką įsidarbino ūkvede. Metui, kuriam ankstyvoje jaunystėje emocinės negandos griuvo viena po kitos, ūkis pasirodė lyg rojus, nuo tol jis visą gyvenimą ūkininkauja. Nepaisant vienos nesėkmės – reikia pripažinti, svarbios, sutrukdžiusios žengti į priekį, – jam sekėsi nuostabiai gerai, bet iškilo dar viena bėda, ir šįkart didžiulė. Iš savo verandos jis žvelgė į didelę avių kirpimo pašiūrę. Ši buvo paruošta darbui nuo penktos valandos ryto. Jo patyrusių avių kirpėjų komanda buvo pasirengusi, bet subyrėjo planai.

Metas turės skubiai pranešti naujieną, kuri anaipol nebus maloni.

Jo versle pasamdyti avių kirpėjų čempionai dar nereiškė sėkmės. Visus metus jis dėjo daug pastangų, kad būtų užtikrintas, jog turi viską po ran-

ka ir gali pasikviesti geriausias, ir tai jam sekėsi.

Bet šią popietę telefono skambutis paguldė jį ant menčių.

- Atleisk, Metai, nieko nebus. Potvynio vanduo užliejo Inavaros kelią tau iš šiaurės, kalbama, kad iki rytojaus būsi atkirstas ir iš pietų pusės. Gal nori man užsakyti sraigtasparnį? Tai vienintelė išėitis.

Sraigtasparnis sumažins pelną, kurį gautų iš per sezoną prikirptos vilnos, bet dėl to jis nesuka sau galvos. Svarbiausia, kad būtų patenkinti avių kirpėjai. Nesvarbu, kas čia kaltas, bet dėl nepasitenkinimo avių kirpimo pašiūrėje kitais metais prie jo avių kirpėjų geriausieji nebeprisijungtų. Verčiau jau kiltų sunkumų per žiemos kirpimą, o ne pavasarį, kada avių banda tokios geros būklės.

Taigi, jam reikia sraigtasparnio, bet neliko ko nuomoti. Dėl šiaurėje kilusio potvynio visi buvo naudojami arba traukti iš vandens ten patekusiems žiopliams, arba tikslingiau - mėtyti pašarą potvynio atskirtiems gyvuliams.

Turėtų eiti ir tuojau pat kirpėjams pranešti, mąstė jis.

Reikės atremti kilsiantį nepasitenkinimą.

Turės kada nors jiems pasakyti.

Su vakariene bėdų nebus. Ja darbuotojai turėjo pasirūpinti patys. Apie iškilusius sunkumus paskelbs rytoj per pirmą pertraukėlę.

Bent jau galės ramiai miegoti, sumurmėjo sau, ir nuėjo į pašiūrės galą atsivesti arklio. Grynuoliui nerūpi nei kirpimas, nei avių pašiūrės reikalai. Du jo australų aviganiai, Redžis ir Blujis, iššoko iš pašalio tą pačią akimirką, kai išgirdo žvangant kamanas. Jiems irgi tie dalykai nėra motais.

Kaip ir dabar Metui.

– Stiprybės priimant tai, ko neįmanoma pakeisti, drąsos keičiant tai, ką galima, ir išminties viena nuo kito atskirti... – Puiki mantra. Jis negali pasamdyti sraigtasparnio. Šiurpas ima prisiminus avių kirpimą, bet tuo teks rūpintis rytoj.

Dabar jis išvedė Grynuolį iš aptvaro ir sušvilpė šunims, kad sektų paskui.

Gal jis ir turi sunkumų, bet visai nenori apie juos galvoti.

Ji tikrai papuolė į didžiulę bėdą.

– Jei vieno upelio dugne yra akmenų, reikia manyti, kad ir kitų dugnas akmenuotas, – Penė stypsojo prie antro upelio brastos. Samsonas vis dar buvo automobilyje.

Automobilis stovėjo tėkmės vidury.

Upelis negilus. Ji patikrino. Išlipusi iš automobilio dar kartą jį perbrido, nebuvo gilesnis nei pirmasis.

Tik ji negalėjo numatyti, kad šioje vietoje upelio dugne buvo minkštas palaidas smėlis. Ir tas smėlis traukė automobilio ratus gilyn.

Ar jai taip tik rodosi, ar vanduo iš tiesų kyla?

Ji pasirūpino svarbiausiais dalykais, kuriuos privalu turėti vykstant į šiuos kraštus, tarkim, telefono ryšiu. Jis buvo prastas, todėl Penė išleido nemažai pinigų ir pasirūpino palydovinio ryšio telefonu, bet kam gi ji skambins? Tėvui? *Tėti, atvažiuok ir ištrauk mane iš upės.* Jis nusikeiks, pasakys, kad ji beviltiška, ir lieps savo asistentui surasti sraigtasparnį, kad parskraidintų ją namo.

Tas asistentas tikriausiai bus Bretas.

Verčiau jau ji degs pragare.

Tada kam? Draugams?

Jie pamanyt, kad tai proga papokštauti paskleisdus šį smagų įvykį internete. Penelopė Hindmarš-Fert, milijardieriaus lepūnėlė duktė, įstrigusi užkampyje su naujuoju rožiniu automobiliu. Nutrauktos sužadėtuovės. Skandalas. Jos pirmasis pasiryžimas pasipriešinti.

Bet kuris jų gali parduoti šią istoriją žiniasklaidai.

Naujajam darbdaviui?

Šnekėdama su juo telefonu, stengėsi atrodyti išmananti savo darbą. Gali būti, kad to prireiks, tačiau jis turės važiuoti sunkvežimiu, o jokių sunkvežimių nebus įmanoma pasiekti šios vietos prieš sutemstant.

Brr.

Samsonas inkšdamas stebėjo ją iš automobilio, ir buvo matyti, kad vanduo vis kyla.

- Ką gi, - tarė ji pavargusiu balsu. - Vis vien man nelabai patiko šis automobilis. Turime gaušybę maisto produktų. O tose dėžėse turiu tiek valgio ruošimo reikmenų, kad užpildyčiau pusę virtuvės, ir specialių ingredientų. Viską iškraukime, taip pat ir tave. Jei niekas nepasirodys, iki nuskestant automobiliui, manau, stovyklausime čia, o mano tėvo sužadėtuvių dovaną nusineš srovė.

Vidury tėkmės stovi automobilis.

Rožinis. Sportinė mašinytė. Daili.

Šlapia. Netrukus ją pasiglemš srovė.

Na ir nesąmonė...

Moteris kilnoja dėžes iš bagažo lentynos, kurią buvo įtaiusi automobilio gale. Perkelia jas į saugią vietą.

Mažas šunelis žiūri nuo upelio kranto ir neramiai vampsia.

Metas sustabdė arklį ir ėmė nepatikliai stebėti. Redžis ir Blujis, pašiurpę iš baimės, irgi sustojo, o tada metėsi link to, kas, Meto nuomone, galėjo būti tik haliucinacija. Pudelis? Jie tokio dar nebuvo matę.

Į vandenį įsibridusi moteris atsisuko, išvydo du šunis ir ėmė bėgti, kad įsiterptų tarp šių ir savo augintinio.

Ji buvo nedidukė, šviesiaplaukė, jai ant pečių vinguriavo garbanos. Buvo apsitempusi trumpą džinsinį sijonėlį, dėvėjo ryškiai rožinę palaidinę ir segėjo didžiulius rožinius auskarus. Buvo apvalaina – labai dailiai apvalaina.

Saulės akiniai užbraukti ant viršugalvio. Atrodė, lyg būtų pasiruošusi gurkšnoti šardonė paplūdimio kavinėje.

Ji pasiekė krantą, paslydo ant minkšto smėlio, ir dėžė iškrito jai iš rankų.

Iškritęs arbatinukas nuriedėjo į vandenį.

– Samsonai! – Ji pašoko ant kojų, šaukdama pudelį, bet Redžis ir Blujis jau buvo pasiekę savo susidomėjimo objektą.

Metas buvo pernelyg apstulbęs ir nepasišaukė jų atgal, bet to nė nereikėjo. Šunys nebuvo pikti.

Šis mažas kvaišelis jiems, matyt, atrodė kaip atsisakyęs avinėlis, kurį reikia sugrąžinti į bandą. Šiedu šunys geriausiai mokėjo parvartyti nuklydusias avis.

Bet Metas beveik suprato, ką jiedu galvoja, nes, pribėgę prie balto pūkų kamuoliuko, sustojo ir, kaip jiems įprasta, ėmė uostinėti. *Panašus į avinėlj, bet... kas jis toks?...*

Vyras šyptelėjo. Dienos rūpesčiai trumpam pasitraukė į šalį, ir jis paragino Grynuolį eiti pirmyn.

Nebuvo jokių galimybių išspręsti avių kirpimo bėdų. Jam reikėjo atvangos, o čia lyg pagal gydytojo nurodymus.

O jai reikėjo riterio ant balto žirgo. Nors joks jis baltas. Žirgas buvo didžiulis ir juodas it naktis. O raitelis?

Vietoj šarvų jis dėvėjo įprastus fermerio drabužius. Moleskino kelnes. Rusvai žalsvus prasėgtus marškinius atraitytomis iki alkūnių rankovėmis. Plačiakraštę akubrą. Kai jiedu su žirgu atsargiai leidosi stačia pakrante, ji atkreipė dėmesį, kad jo veidas vėjo nugairintas, kad vyras lieknas, tamšaus gymio ir stiprus. Jaunas. Turbūt per trisdešimt?

Vyriškio lūpose pastebėjo šypsena. Jis juokiasi? Iš jos?

- Turite rūpesčių, ponias?

O kad galėtų atsakyti: Jokių rūpesčių - viskas kuo puikiausiai, ačiū.

Bet jos automobilis skęsta, o Samsoną užgulę du jo šunys.

- Taigi, - niūriai tarė ji. - Mėginau persikelti į kitą pusę, bet upelio dugne nėra akmenų.

Jo lūpos krustelėjo.

- Kaip neapdairu.

- Anas upelis buvo akmenuotas.

Vyras lyg pasiduodamas iškėlė į viršų rankas.

- Nemeluosiu, - prisipažino jis. - Primėčiau akmenų pirmoje brastoje, o šioje ne. Pirmoji visada patvinsta. Šioji ne taip jau labai. Srovė vis stiprėja. Vargu ar galėtumėte dabar persikelti per pirmą brastą.

- Jūs primėtėte akmenų į...

- Taip, ponias.

Ji stovėjo ir mąstė. Buvo basa - ryškiai rožinės basutės numestos ant kranto šioje pusėje. Matyt, perbrido pirmą brastą ir pasielgė sumaniai. O kad važiavo patvinusio upelio smėletu dugnu, elgėsi veikiausiai priešingai.

Bet dabar ne metas svarstyti. Vanduo kiekvieną akimirką vis labiau kyla.

- Gal norētumēte, kad padēčiau jums ištraukti automobilį?

Visas priešiškumas dingo.

- Ar galėtumēte? Sugalvojote kaip?

- Ant keleivio sėdynės turite pagalvėlių, - jiems kalbantis, jis apžiūrėjo automobilį. Su dideliu automobiliu būtų vargo, tačiau šis mažas, ir jį būtų galima pastumti, o pagalvėlės tiktų kaip trauka...

- Galėtume jas panaudoti.

- Jos Samsono.

- Samsono?

- Mano pudelio.

- Supratau, - jam sunku buvo išlaikyti ramybę veide. - Ar jis gali įkasti man į ranką, jei imsiu jo pagalvėles?

Ji pažvelgė į tą pusę, kur Redžis ir Blujis grėsmingai tebesuko ratus aplink šunelį. Samsonas elgėsi protingai ir stovėjo ramiai. Labai ramiai.

- Jūsų šunys...

- Pirmą kartą mato pudelį. Jie jam net nekrims-telės, jei jums dėl to neramu. O Samsonas ar man neįkās, jei pasiskolinsiu jo pagalvėlę?

- Ne. Prašau... Jei tik galėtumēte...

- Su malonumu, ponias. Jau seniai bestūmiau rožinį automobilį iš patvinusio upelio....